

Catequesi del Papa Francesc
9 desembre 2015

Benvolguts germans i germanes, bon dia.

Ahir vaig obrir aquí, a la Basílica de Sant Pere, la Porta Santa del Jubileu de la Misericòrdia, després d'haver-la oberta ja a la catedral de Bangui, en Centràfrica. Avui voldria reflexionar amb vosaltres sobre el significat d'aquest any Sant, responent a la pregunta: *per què un Jubileu de la Misericòrdia? Què significa això?*

L'Església necessita aquest moment extraordinari. No dic només que és bo per a l'Església aquest moment extraordinari. No i no. L'Església necessita aquest moment extraordinari. A la nostra època de profunds canvis, l'Església està cridada a oferir la seva contribució peculiar, fent visibles els signes de la presència i de la proximitat de Déu.

I el Jubileu és un temps favorable per tots nosaltres, perquè contemplant la Divina Misericòrdia, que supera tot límit humà i resplendeix sobre la foscor del pecat, podem convertir-nos en testimonis més convincents i eficaços.

Dirigir la mirada a Déu, Pare misericordiós, i als germans necessitats de misericòrdia, significa posar l'atenció en el contingut essencial de l'Evangeli: Jesús, la Misericòrdia feta carn, que fa visible als nostres ulls el gran misteri de l'Amor trinitari de Déu. Celebrar el Jubileu de la Misericòrdia equival a posar de nou al centre de la nostra vida personal i de les nostres comunitats, l'específic de la fe cristiana. És a dir, Jesucrist, el Déu misericordiós.

Un Any Sant, per tant, per viure la misericòrdia. Sí, benvolguts germans i germanes, aquest any Sant se'ns ha ofert per experimentar en la nostra vida el toc dolç i suau del perdó de Déu, la seva presència al costat nostre i la seva proximitat sobretot als moments de major necessitat.

Aquest Jubileu, de fet, és un moment privilegiat perquè l'Església aprengui a triar únicament *“el que a Déu li agrada més”*. I, què és el que *“a Déu li agrada més”*? Perdonar als seus fills, tenir misericòrdia d'ells, perquè puguin, al seu torn, perdonar els seus germans, resplendint com torxes de la misericòrdia de Déu al món.

Això és el que més li agrada a Déu. Sant Ambròs en un llibre de teologia que va escriure sobre Adam, pren la història de la creació del món i diu que, cada dia, després d'haver fet una cosa, la lluna, el sol, els animals... *Déu va veure que era bo*. Però quan va haver fet l'home i la dona, la Bíblia diu que *va veure que això era molt bo*. I sant Ambròs es pregunta 'però per què diu molt bo? per què està tan content Déu després de la creació de l'home i la dona?'. Perquè finalment tenia algú per perdonar. És bonic, oi? L'alegria de Déu és perdonar. L'ésser de Déu és misericòrdia. Per això en aquest any hem d'obrir el cor perquè aquest amor, aquesta alegria de Déu ens ompli tots d'aquesta misericòrdia.

El Jubileu serà un “temps favorable” per a l'Església si aprenem a triar “el que a Déu li agrada més”, sense cedir a la temptació de pensar que hi ha una altra cosa que és més important o prioritari. Res no és més important que triar “el que a Déu li agrada

més”, és a dir, la seva misericòrdia, el seu amor, la seva tendresa, la seva abraçada, les seves carícies.

També la necessària obra de renovació de les institucions i de les estructures de l'Església és un mitjà que ha de conduir-nos a fer l'experiència viva i vivificant de la misericòrdia de Déu, l'única que pot garantir a l'Església ser aquesta ciutat posada sobre una muntanya que no pot romandre amagada (cfr Mt 5,14). Només pot brillar una Església misericordiosa. Si, encara que fos només per un moment, oblidéssim que la misericòrdia és “el que a Déu li agrada més”, qualsevol esforç nostre seria en va, perquè ens fariem esclaus de les nostres institucions i de les nostres estructures, per molt renovades que puguin ser. Però sempre seríem esclaus.

Sentir ben forta en nosaltres l'alegria d'haver estat trobats per Jesús, que com a Bon Pastor ha vingut a buscar-nos perquè estàvem perduts: aquest és l'objectiu que l'Església es posa en aquest any Sant.

Així reforçarem en nosaltres la certesa que la misericòrdia pot contribuir realment a l'edificació d'un món més humà. Especialment en el nostre temps, en els que el perdó és un hoste rar en els àmbits de la vida humana, el reclam a la misericòrdia es fa més urgent, i això a tot arreu: a la societat, a les institucions, al treball i també a la família.

Certament, algun podria objectar: “Però, pare, l'Església, en aquest any, no hauria de fer una mica més? És bo contemplar la misericòrdia de Déu, però hi ha moltes necessitats urgents!”. És veritat, hi ha molt a fer, i jo sóc el primer que no es cansa de recordar-ho. Però és necessari tenir en compte, a l'arrel de la falta de la misericòrdia, hi ha sempre l'amor propi.

Al món, això pren la forma de la recerca exclusiva dels propis interessos, de plaers i honors units a voler acumular riqueses, mentre que a la vida dels cristians es disfressa sovint d'hipocresia i mundanitat. Totes aquestes coses són contràries a la misericòrdia. Els lemes de l'amor propi, que fan estrangera la misericòrdia al món, són tants que sovint no som ni tan sols capaços de reconèixer-los com a límits i com a pecat. És per això que és necessari reconèixer-se pecadores, per reforçar en nosaltres la certesa de la misericòrdia divina. ‘Senyor jo sóc un pecador, Senyor jo sóc una pecadora, mira’m amb la teva misericòrdia’. I aquesta és una oració bellíssima, és una oració fàcil per dir cada dia. ‘Senyor jo sóc un pecador, Senyor sóc una pecadora, mira’m amb la teva misericòrdia’.

Benvolguts germans i germanes, desitjo que aquest any Sant, cadascú de nosaltres experimenti la misericòrdia de Déu, per ser testimonis del “que a Ell li agrada més”. És d'ingenus creure que això pugui canviar el món? Sí, humanament parlant és de bojós, però “la bogeria de Déu és més sàvia que la saviesa dels homes, i la feblesa de Déu és més forta que la fortalesa dels homes” (1 Cor 1, 25). Gràcies.